

Dinsdag is voorbij

Van Nicci French verscheen eveneens bij uitgeverij Anthos

Het geheugenspel
Het veilige huis
Bezeten van mij
Onderhuids
De rode kamer
De bewoonde wereld
Verlies
De mensen die weggingen
De verborgen glimlach
Vang me als ik val
Verloren
Tot het voorbij is
Wat te doen als iemand sterft
Medeplichtig
Blauwe maandag

Nicci French

Dinsdag is voorbij

Vertaald door
Irving Pardoën

Anthos|Amsterdam

ISBN 978 90 414 2053 4 (gebonden)

ISBN 978 90 414 1630 8 (paperback)

© 2012 Joined-Up Writing

© 2012 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Irving Pardoën

Oorspronkelijke titel *Tuesday's Gone*

Oorspronkelijke uitgever Michael Joseph

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Anne Laure Jacquart/Arcangel

Images/Hollandse Hoogte

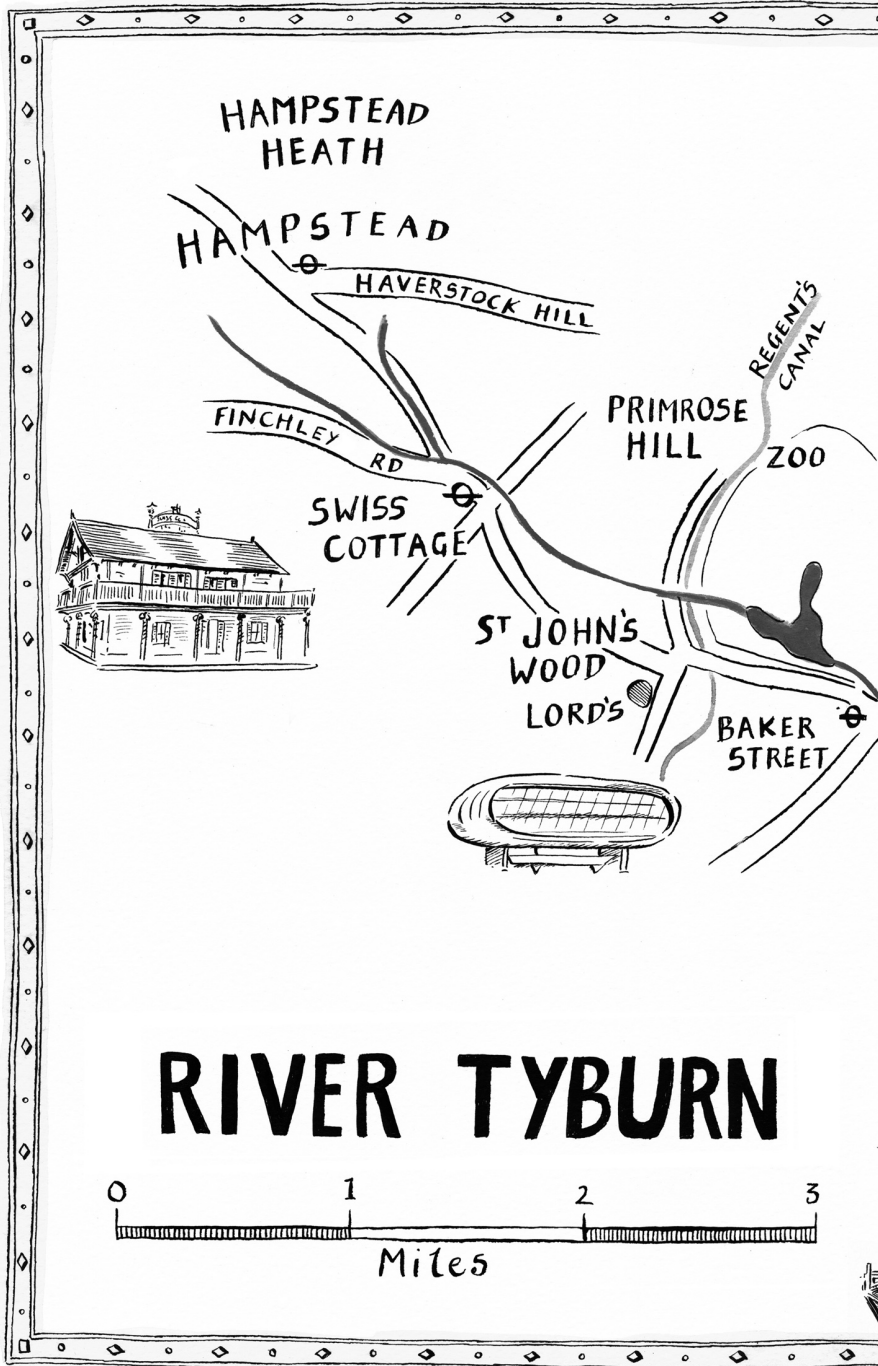
Kaart binnenwerk © Maps Illustrated, 2012

Foto auteurs Annemarieke van den Broek

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

Voor Francis en Julia

HAMPSTEAD
HEATH

HAMPSTEAD

HAVERSTOCK HILL

FINCHLEY
RD

SWISS
COTTAGE

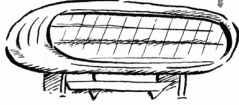
PRIMROSE
HILL

ZOO

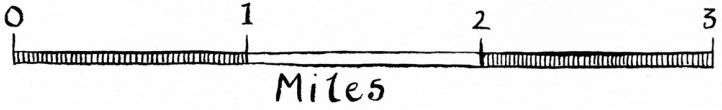
ST JOHN'S
WOOD
LORDS

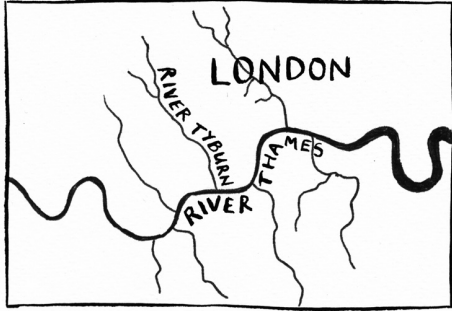
BAKER
STREET

REGENT'S
CANAL

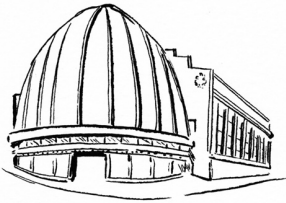

RIVER TYBURN

REGENT'S PARK

MADAME TUSSAUD'S

PADDINGTON GARDENS

OXFORD ST

BOND STREET

WESTMINSTER

MAYFAIR

GREEN PARK

ST JAMES'S PARK

HYDE PARK

PARK LANE

PICCADILLY

BUCKINGHAM PALACE

VAUXHALL BRIDGE

VICTORIA STATION

PIMLICO

THAMES

I

Maggie Brennan haastte zich door Deptford Church Street, en af en toe rende ze zelfs een stukje. Tegelijkertijd was ze aan het telefoneren, keek ze het dossier door en zocht ze het adres in het stratenboekje. Het was de tweede dag van de week en ze lag nu al twee dagen achter op schema. Afgezien nog van het werk dat ze had overgenomen van een collega die nu permanent ziekteverlof had.

‘Nee,’ zei Maggie in de telefoon. Ze keek op haar horloge. ‘Ik doe mijn best om bij de vergadering aan te schuiven voordat jul-
lie klaar zijn.’

Ze stopte haar mobieltje in haar zak. Ze dacht aan het geval waar ze net vandaan kwam. Een kind van drie met blauwe plekken. Verdachte blauwe plekken, had de arts op de eerste hulp gezegd. Maggie had met de moeder gesproken, naar het kind gekeken en rondgeneusd in het appartement waar ze woonden. Het was er afschuwelijk, vochtig en koud, maar niet per se gevaarlijk. De moeder had gezegd dat ze geen vriend had, en Maggie had in de badkamer geen scheerapparaat zien liggen. Ze had met nadruk gezegd dat hij van de trap was gevallen. Dat zeiden mensen altijd als ze hun kinderen hadden geslagen, maar een kind van drie kon natuurlijk best van de trap vallen. Ze was maar tien minuten binnen geweest, maar het zou weinig verschil hebben gemaakt als het tien uur was geweest. Als ze het kind uit huis plaatste, zou de rechter dat waarschijnlijk weer terugdraaien, wat haar

vervolgens zou worden aangerekend. Als ze het kind niet uit huis plaatste en het zou dood gevonden worden, zou er een onderzoek komen en zou ze ontslagen en misschien vervolgd worden. Daarom had ze er geen werk van gemaakt. Geen directe reden tot bezorgdheid. Het zou waarschijnlijk wel loslopen.

Ze tuurde in het stratenboekje. Ze had koude handen omdat ze haar handschoenen was vergeten en natte voeten vanwege haar goedkope laarsjes. Ze was weleens eerder in dit huis geweest, maar ze kon nooit onthouden waar het precies was. Howard Street was een doodlopend straatje ergens vlak bij de rivier. Ze moest haar leesbril opzetten en met haar vinger over de kaart gaan voordat ze het eindelijk had gevonden. Ja, daar was het, een paar minuten lopen maar. Ze sloeg van de hoofdstraat af en liep toen onverwachts langs een kerkhof. Ze leunde tegen de muur en keek in het dossier van de vrouw die ze ging bezoeken. Het stelde allemaal niet veel voor. Michelle Doyce. Geboren in 1959. Een ontslagbrief van het ziekenhuis, waarvan een afschrift naar de sociale dienst was gestuurd. Een huisvestingsbeschikking en een aanvraag voor een evaluatie. Maggie bladerde de papieren door: geen naaste familie. Het was niet eens duidelijk waarom ze opgenomen was geweest, maar aan de naam van het ziekenhuis te zien zou het wel iets psychisch zijn. Ze kon van tevoren wel bedenken wat de evaluatie zou opleveren: een in alle opzichten hopeloos geval, een zielige vrouw van middelbare leeftijd die een dak boven haar hoofd nodig had en iemand om eens mee te praten, al was het maar om te voorkomen dat ze zou gaan zwerven. Maggie keek op haar horloge. Ze had vandaag geen tijd voor een complete evaluatie. Wat ze wel kon doen, was een basiscontrole en nagaan of Michelle geen onmiddellijk risico liep, dat ze ervoor zorgde dat ze regelmatig at bijvoorbeeld – de standaardchecklist.

Ze sloeg het dossier dicht en liep weg van de kerk, langs een galerijflat. Een deel van de woningen was afgesloten met ijzeren platen voor ramen en deuren, maar de meeste waren bewoond. Op de tweede verdieping kwam een tiener het trappenhuis uit en liep met zijn handen in de zakken van zijn dikke jas over de galerij. Maggie keek om zich heen. Ze liep waarschijnlijk geen ge-

vaar. Het was dinsdagochtend, dus de mensen die gevaarlijk waren zouden merendeels nog in bed liggen. Ze sloeg de hoek om en controleerde het adres dat ze in haar notitieboekje had opgeschreven. Howard Street 3, kamer 1. Ja, nu herinnerde ze het zich weer. Het was een merkwaardig huis, dat eruitzag alsof het uit dezelfde materialen was opgetrokken als de galerijflat en vervolgens in hetzelfde tempo was vervallen. Het was eigenlijk geen echt tehuis. Het was een pand dat tegen een lage huur van een particuliere eigenaar was gehuurd en waar mensen in werden ondergebracht in afwachting van de beslissing van de sociale dienst wat er verder met hen moest gebeuren. Meestal verhuisden ze al snel weer, of ze werden vergeten. Er waren tehuizen waar Maggie alleen onder begeleiding naartoe ging, maar hier had ze nooit iets bijzonders over gehoord. Deze mensen waren vooral een gevaar voor zichzelf.

Ze keek naar het huis. Op de tweede verdieping was een kapotte ruit afgedekt met een stuk bruin karton. Voor het huis lag een betegeld tuintje, en links ervan liep een pad naar achteren. Bij de voordeur stond een opengescheurde vuilniszak, maar er lag al zoveel afval dat dat niet veel meer uitmaakte. Maggie maakte een notitie die uit slechts één woord bestond. Naast de voordeur bevonden zich vijf bellen, zonder naambordjes. Ze drukte op de onderste, en toen nog een keer. Het was onduidelijk of de bel overging. Ze vroeg zich net af of ze op de deur zou bonzen of door het raam zou kijken, toen ze een stem hoorde. Toen ze omkeek, zag ze vlak achter zich iemand staan. Het was een magere man met rossig touwhaar in een paardenstaart en piercings in zijn gezicht. Ze deed een stapje opzij toen ze de hond van de man zag, van een klein ras dat officieel verboden was, maar waarvan ze er al drie had gezien sinds ze was uitgestapt bij metrostation Deptford.

‘Hij doet niks, hoor,’ zei de man. ‘Nee hè, Buzz?’

‘Woont u hier?’ vroeg Maggie.

De man keek achterdochtig. Zijn wang trilde. Maggie haalde een geplastificeerd kaartje uit haar zak en toonde het hem. ‘Ik ben van de sociale dienst,’ zei ze. ‘Ik kom voor Michelle Doyce.’

‘Die van beneden?’ zei de man. ‘Ik heb haar niet gezien.’ Hij reikte achter Maggie en deed de voordeur open. ‘Komt u binnen?’

‘Ja, graag.’

De man haalde zijn schouders op. ‘Loop maar door, Buzz,’ zei hij. Maggie hoorde het tikken van de hondenpoten in de gang en op de trap naar boven. De man liep achter hem aan en verdween uit het zicht.

Zodra Maggie naar binnen ging, werd ze getroffen door een lucht van vocht, afval, gefrituurd eten, hondenpoep en andere geuren die ze niet meteen kon thuisbrengen. Haar ogen begonnen er bijna van te tranen. Ze deed de deur achter zich dicht. Dit moest ooit het halletje van een eengezinswoning zijn geweest. Nu stond het vol met pallets, blikken verf, een paar opengescheurde vuilniszakken en een oude fiets zonder banden. De trap was recht voor haar. Links ervan was een afgesloten deur die toegang zou hebben gegeven tot de voorkamer. Ze liep langs de trap naar een andere deur, verderop. Ze gaf er een harde roffel op en luisterde of ze iets hoorde. Even klonk er geluid, toen werd het weer stil. Ze klopte nog een paar keer en wachtte. Er klonk gerasel, waarna de deur naar binnen openging. Maggie hield haar geplastificeerde kaartje weer voor zich uit.

‘Michelle Doyce?’ zei ze.

‘Ja,’ zei de vrouw.

Het viel Maggie niet mee om voor zichzelf duidelijk te krijgen wat er nou zo vreemd aan haar was. Ze was schoon en haar haar zat netjes, maar misschien iets te netjes, zoals bij een klein kind dat zijn natte haar soms kamt zodat het plat tegen zijn hoofd ligt, zo dun dat de bleke hoofdhuid eronder te zien is. Haar gezicht was glad en roze van kleur, met lichte donshaartjes. Haar knalrode lippenstift liep iets te ver door over de rand van haar lippen. Ze droeg een vormeloze, verschoten bloemetjesjurk. Maggie zei wie ze was en hield haar kaartje op.

‘Ik wilde alleen even kijken hoe het met je is, Michelle,’ zei ze. ‘Hoe is het? Gaat alles goed met je? Zit je goed in je vel?’

De vrouw knikte.

‘Mag ik even binnenkomen?’ vroeg Maggie. ‘Even kijken of alles oké is?’

Ze liep naar binnen en haalde haar notitieboekje tevoorschijn. Voor zover ze het in een oogopslag kon beoordelen, hield Michelle zichzelf schoon. Ze zag eruit alsof ze regelmatig at. Ze reageerde op haar. Toch was er iets vreemds met haar. Maggie keek om zich heen in het armoedige halletje. De aanblik contrasteerde scherp met die van de gang van het huis. Er stond een rijtje schoenen, er hing een jas aan een haak. In de hoek stond een emmer met een zwabber erin.

‘Hoe lang woon je hier al, Michelle?’

De vrouw fronste haar wenkbrauwen. ‘Hier?’ vroeg ze. ‘Een paar dagen.’

Op de ontslagbrief van het ziekenhuis stond 5 januari, en vandaag was het 1 februari. Toch verraste dit soort vaagheid haar niet echt. Terwijl de twee vrouwen daar zo stonden, werd Maggie zich ervan bewust dat ze een geluid hoorde dat ze niet kon thuisbrengen. Het zou het gebrom van het verkeer kunnen zijn, een stofzuiger op de verdieping erboven, of een vliegtuig. Het lag eraan van hoe ver het kwam. Ook hing er een geur als van eten dat te lang was bewaard. Ze keek omhoog – er was stroom. Ze zou moeten nagaan of Michelle een koelkast had. Maar zo te zien zou ze het voorlopig wel redden.

‘Mag ik even rondkijken, Michelle?’ vroeg ze. ‘Kijken of alles in orde is?’

‘Wil je met hem kennismaken?’ vroeg Michelle.

Maggie was verbaasd. Dat stond niet op het formulier. ‘Heb je een vriend?’ vroeg ze. ‘Ik zou graag kennis met hem maken, ja.’

Michelle liep voor haar uit en deed de deur open naar wat vroeger de achterkamer geweest moest zijn. Maggie liep achter haar aan en voelde meteen iets op haar gezicht. Eerst dacht ze dat het stof was. Het leek een beetje op de vieze warme lucht die een metrotrein voor zich uit stuwt en die op het perron in je gezicht blaast. Maar het geluid klonk nu ook harder, en toen drong het tot haar door dat het geen stof was, maar een zwerm vliegen, een dikke zwerm vliegen die om haar hoofd gonsde.

Even raakte ze in de war bij de aanblik van de man die op de bank zat. Het was net alsof alles ineens traag verliep, alsof ze niet goed kon zien, alsof ze zich onder water bevond of in een droom. In verwarring vroeg ze zich af of hij misschien een soort duikerpak aanhad, een blauw, gemarmerd, enigszins beschadigd en gescheurd duikerpak, en ze vroeg zich af waarom zijn ogen geel en troebel waren. Toen graaide ze naar haar telefoon, maar liet die vallen. Opeens leek het alsof haar vingers niet meer deden wat ze wilde. Ze kon ze er niet toe bewegen de telefoon van het groezelige tapijt op te rapen, want ze zag nu dat wat zij had aangezien voor een soort duikerpak in werkelijkheid zijn blote, opgezwollen, gescheurde huid was, en dat hij dood was – al lang dood was.

2

‘Februari,’ zei Sasha, zorgvuldig een plas ontwijkend, ‘zouden ze moeten afschaffen.’

Ze liep met Frieda door een straat met moderne kantoorgebouwen die zo hoog waren dat je nog maar een klein stukje hemel kon zien, waardoor alles op deze toch al donkere dagen nog donkerder leek. Alles was zwart, grijs of wit, als op oude foto’s: de gebouwen leken in zwart-wit te zijn uitgevoerd, de lucht was kil en loodgrijs en alle mannen en vrouwen – maar het waren merendeels mannen – die hen met hun platte laptoptassen en paraat gehouden paraplu’s passeerden, droegen pakken en jassen in sobere kleuren. Alleen de rode sjaal om Frieda’s hals vormde een kleurige toets in het geheel.

Frieda liep snel, en Sasha moest moeite doen om haar bij te houden, al was ze van hen beiden de langste.

‘En dinsdagen ook,’ vervolgde ze. ‘Februari is de ergste maand van het jaar, veel erger dan januari, en dinsdag is de ergste dag van de week.’

‘Dat was toch de maandag, dacht ik?’

‘Dinsdag is erger. Dan is het net alsof...’ Sasha zweeg even en zocht naar een vergelijking. ‘Maandag is het alsof je in ijskoud water springt, maar dat geeft je wel een schok van opwindning. Op dinsdag lig je nog in het water, maar dan is de schok uitgewerkt en heb je het gewoon koud.’

Frieda keek Sasha aan, en het viel haar op dat ze er met haar

winters bleke huid frèler uitzag dan normaal. Toch kon het, zelfs nu haar donkerblonde haar strak naar achteren zat en ze een dikke jas droeg, niemand ontgaan hoe mooi ze was.

‘Slecht geslapen?’

Ze sloegen af bij een wijnbar en waagden zich even in de wirwar van rode bussen en taxi’s op Cannon Street. Het begon zacht te regenen.

‘Valt wel mee. Ik had alleen een vergadering die langer duurde dan nodig was omdat bepaalde mensen zichzelf zo graag horen praten.’ Sasha bleef ineens staan en keek om zich heen. ‘Ik heb een hekel aan dit deel van Londen,’ zei ze, niet op boze toon, maar alsof het nu pas tot haar doordrong waar ze was. ‘Toen jij voorstelde om te gaan wandelen, dacht ik dat je met me naar de rivier of naar een park zou gaan. Hier is het gewoon surrealistisch.’

Frieda vertraagde haar pas. Ze liepen langs een omheind en onverzorgd uitzierend stukje grond vol brandnetels en welig tierend struikgewas.

‘Hier stond vroeger een kerk,’ zei ze. ‘Die is natuurlijk allang weg, en het kerkhof ook. Maar dit landje is er nog, het is op de een of andere manier over het hoofd gezien tussen al die kantoren. Het is een spoortje van het verleden.’

Sasha keek over het hek naar de rommel die er lag. ‘En nu is het een plek waar mensen een sigaretje komen roken.’

‘Toen ik klein was, zeven of acht, nam mijn vader me weleens mee naar Londen.’

Sasha keek Frieda aandachtig aan: dit was voor het eerst dat ze iets zei over haar familie en een herinnering aan haar kinderjaren ophaalde. Ze kenden elkaar nu ongeveer een jaar, en zij had Frieda bijna alles over háár leven verteld – over de relatie met haar ouders en haar lamlendige jongere broer, over haar liefdes en vriendschappen: allerlei dingen die ze doorgaans voor zich hield had ze aan haar toevertrouwd – maar Frieda’s leven was voor haar nog steeds een mysterie.

Ze hadden elkaar ruim een jaar geleden ontmoet. Sasha was als patiënt bij Frieda gekomen en herinnerde zich hun ene sessie nog goed. Ze had Frieda verteld dat ze met haar therapeut naar

bed was geweest, op fluisterton en nauwelijks in staat om haar ogen op te slaan onder Frieda's aandachtige blik, dat haar therapeut met háár naar bed was geweest. Het was een echte bekenenis geweest: de hele kamer was vervuld geweest van dat ellendige geheim van haar, en Frieda had, enigszins voorovergebogen in haar rode stoel, door haar oprechte aandacht de angel van schaamte weggenomen. Sasha had de kamer met een leeg gevoel verlaten, maar wel bevrijd. Pas later had ze gehoord dat Frieda meteen daarna naar het restaurant was gegaan waar die therapeut met zijn vrouw zat, dat ze hem een klap had gegeven en een ravage had aangericht, met gebroken borden en glaswerk. Ze was met haar hand in het verband in een politiecel terechtgekomen, maar de therapeut had geen aangifte willen doen en had erop aangedrongen dat hij alle schade in het restaurant zou betalen. Later had Sasha, die geneticus van beroep was, haar schuld aan Frieda ingelost door heimelijk een DNA-test te verrichten op een stukje bewijsmateriaal dat Frieda uit het politiebureau had ontvreemd.

Ze waren vriendinnen geworden, maar het was een ander soort vriendschap dan Sasha ooit had gekend. Frieda praatte niet over gevoelens, ze sprak nooit over haar ex Sandy, die voor zijn werk naar Amerika was verhuisd, en de enige keer dat Sasha haar daarover een vraag had gesteld, had Frieda schrikbarend beleefd tegen haar gezegd dat ze er niet over wilde praten. In plaats daarvan had Frieda het een en ander gezegd over de architectuur van een bepaald bouwwerk of over een merkwaardig feit dat ze over Londen te weten was gekomen. Af en toe had ze Sasha uitgenodigd voor een tentoonstelling, en soms belde ze haar op om te vragen of ze zin had om met haar te gaan wandelen. Sasha ging er altijd op in. Ze was graag bereid een afspraak af te zeggen of haar werk te onderbreken om met Frieda door Londen te lopen. Ze had het gevoel dat dit Frieda's manier was om haar in vertrouwen te nemen, en dat zij, door Frieda te vergezellen bij haar omzwervingen, de eenzaamheid van haar vriendin misschien enigszins kon verlichten.

Ze wachtte tot Frieda verder zou vertellen, want ze wist dat ze daar beter niet op aan kon dringen.

‘We zouden naar Spitalfields Market gaan, en toen zei hij ineens dat we boven op een pestlijdersgraf stonden, dat er onder onze voeten honderden mensen begraven lagen die aan de Zwarte Dood waren bezweken. Ze hadden een aantal van die lijken opgegraven en de tanden onderzocht.’

‘Had hij niet met je naar de dierentuin kunnen gaan?’ vroeg Sasha.

Frieda schudde haar hoofd. ‘Ik heb ook een hekel aan deze gebouwen. Die zouden overal kunnen staan. Maar er zijn van die kleine stukjes die ze vergeten hebben op te ruimen, hier en daar heb je nog van dat soort plekjes. En dan zijn er natuurlijk nog de straatnamen: Threadneedle Street, Wardrobe Terrace, Cowcross Street. Herinneringen en spoken uit het verleden.’

‘Het lijkt wel een therapie.’

Frieda glimlachte. ‘Ja, hè? En hier is nog iets wat ik je wil laten zien.’

Ze liepen terug naar Cannon Street en bleven tegenover het station staan bij een ijzeren rooster in de muur, met daarachter een steen.

‘Wat is dat?’

‘Dat is de London Stone.’

Sasha keek ernaar met een vragende uitdrukking op haar gezicht. Het was een klein, onopvallend en oninteressant uitzienend stuk kalksteen met gaatjes erin, dat haar deed denken aan een steen waar je op ging zitten als je op het strand het zand van je voeten veegde voordat je je schoenen weer aandeed. ‘Waar dient hij voor?’

‘Hij beschermt ons.’

Sasha glimlachte verwonderd. ‘In welk opzicht?’

Frieda wees naar het bordje dat ernaast hing. ‘“Zolang de Steen van Brutus veilig is, zolang zal Londen bloeien.” Het zou hier het hart van de stad zijn, het punt dat de Romeinen als het centrum van hun rijk beschouwden. Sommige mensen kennen die steen occulte krachten toe. Niemand weet precies van wie hij afkomstig is – van de druiden of van de Romeinen. Het is misschien een oud altaar, of een offersteen, of een steen met een mystieke betekenis.’

‘Geloof jij dat?’

‘Wat ik er leuk aan vind,’ zei Frieda, ‘is dat die steen in een muur opzij van een winkel zit, dat de meeste mensen eraan voorbij lopen zonder hem op te merken, en dat hij, als hij zoek zou raken, nooit teruggevonden zou worden, omdat hij er net zo uitziet als een willekeurige andere steen. Hij betekent niet meer dan wat we willen dat hij betekent.’

Ze zwegen even, en toen legde Sasha haar gehandschoende hand op Frieda’s schouder. ‘Vertel eens, als jij ooit in moeilijkheden zou zitten, zou je dan iemand in vertrouwen nemen?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Zou je mij in vertrouwen nemen?’

‘Misschien.’

‘O. Dat kun je best doen.’ Ze voelde zich gespannen en in verlegenheid gebracht door de emotie in haar stem. ‘Ik wilde alleen maar dat je dat weet.’

‘Dank je wel.’ Frieda’s stem klonk neutraal.

Sasha liet haar hand zakken. Ze keerden beiden het rooster de rug toe. Het was kouder geworden, en de hemel was kleurloos alsof het elk moment kon gaan sneeuwen.

‘Ik heb over een halfuur een patiënt,’ zei Frieda.

‘Nog één ding.’

‘Ja?’

‘Wat morgen betreft. Je zult wel bezorgd zijn. Ik hoop dat het allemaal goed gaat. Laat je het me weten?’

Frieda haalde haar schouders op. Sasha keek hoe ze wegliep, slank en rechtop de menigte in, die haar op leek te slokken.

3

Rechercheur Yvette Long was er iets eerder dan Karlsson. Ze had het telefoontje pas een kwartier geleden ontvangen, maar er had zich op straat al een kleine menigte gevormd: kinderen die op school zouden moeten zitten, jonge moeders met baby's in kinderwagens, mannen die geen haast leken te hebben om ergens naartoe te gaan. Het was bitter koud, maar velen hadden geen jas of handschoenen aan. Ze zagen er opgewonden uit, met een nieuwsgierige blik in hun ogen. Voor nummer 3 stonden twee politieauto's, en er was een lint over de straat gespannen. Vlak daarachter liep een magere, pezige man met een rossige paardenstaart voortdurend heen en weer met zijn potige hond. Om de zoveel tijd ging het beest zitten en geeuwde, waarbij het kwijl uit zijn bek droop. Achter het lint stond een man, een enorm dikke man, wiens vetrollen onder zijn T-shirt zichtbaar waren. Hij stond doodstil en depte zijn glimmende voorhoofd alsof het geen februari was, maar hoogzomer. Yvette parkeerde haar auto, en terwijl ze het portier opende, kwam rechercheur Chris Munster met een zakdoek voor zijn mond uit het huis naar buiten.

‘Waar is de vrouw die hem heeft gevonden?’

Munster haalde de zakdoek voor zijn mond weg en stopte die in zijn zak. Hij had zichtbaar moeite om zijn gelaatsuitdrukking onder controle te krijgen. ‘Sorry. Het was me even te veel. Daar is ze.’ Hij knikte in de richting van een Afrikaanse van middelbare leeftijd die met de handen voor haar gezicht op de stoep zat. ‘Ze